

Chương thứ 3

ĐỊA KHUYẾT CUNG

Sau một lúc lâu thấp thỏm chờ đợi cả hai gã khát cái cùng đứng lên khi thấy người ấy rút cuộc cũng rời khỏi tử lâu sau khi đã no say. Trời tối dần !

Tuy thế hai gã khát cái chỉ dám lẻo đẽo bám theo sau nhân vật nọ ở một khoảng cách khá xa.

Không biết có người bám đuôi, nhân vật nọ vẫn cứ ngất ngưỡng bước đi và càng lúc càng tiến tới khu vực tối om, cạnh một khu rừng cũng tối âm u không kém.

Bám theo sau hai gã khát cái vội nhìn nhau đặc ý và vội vã bước theo nhanh hơn.

Càng đến gần khu rừng hai gã khát cái càng khẩn trương, đến độ việc đuổi theo nhân vật phía trước trở nên lộ liễu.

Đang đi nhân vật nọ đột ngột dừng lại. Và vẫn không quay mặt về phía sau nhân vật nọ lên tiếng :

- Nhị vị là đệ tử Cái Bang ? Cho hỏi bọn cung Địa Khuyết và Cái Bang xưa nay vẫn chung một gánh nặng là đối đầu với Thần Môn, đã có gì khiến nhị vị lên bám theo Hà Tử Kiên này ?

Hai gã khát cái không thể nín lặng lâu hơn một gã liền lên tiếng :

- Ngươi làm rồi bọn ta không phải là đệ tử Cái Bang.

Nhân vật tự xưng là Hà Tử Kiên quay lại :

- Sắc phục là sắc phục Cái Bang không lẽ tại hạ nhìn lầm ? Trừ phi nhị vị vì mưu mô nào đó ám muội quyết cải trang làm đệ tử Cái Bang ?

Vẫn gã khát cái lên tiếng :

- Hà Tử Kiên ngươi chỉ cần biết như thế là đủ. Bây giờ ngươi phải đền tội do những gì ngươi gây ra.

Hà Tử Kiên nheo mắt lại như muốn xé toang màn đêm để nhìn rõ diện mạo của hai kẻ mạo nhận đệ tử Cái Bang :

- Tự kiểm lại Hà Tử Kiên này có thể nói chưa gây thù chuốc oán. Bảo tại hạ nhận tội thì nhị vị muốn thừa nhận là người của Thần Môn suốt một năm qua luôn gây tai họa khắp võ lâm với ý đồ độc bá ?

Gã khát cái nọ chột quát :

- Chớ nhiều lời ! Tội của ngươi thế nào thì trước lúc ngươi nhắm mắt sẽ có người cho ngươi biết. Còn bây giờ hãy nạp mạng thôi. Đánh !

Tiếng hô hoán sau cùng chính là ám hiệu đã được định sẵn, hai gã khát cái lập tức phân chia hai bên tả hữu đồng loạt xuất lực tung kình vào Hà Tử Kiên.

Vù..

Vù..

Hà Tử Kiên bật cười :

- Muốn tại hạ nạp mạng kỳ thực không phải khó, chỉ cần nhị vị cho tại hạ thấy bản lĩnh của nhị vị thật sự cao minh như thế nào. Đây là chiêu đầu tại hạ nguyện tứ giáo.

Ầm ! Ầm !

Hai tiếng chấn kinh vang lên đủ làm cho hai gã khát cái phần nộ :

- Người chớ đắc ý ! Đỡ !

- Đúng vậy! Sở học Địa Khuyết Cung không thể ngăn cản ta báo thù. Đỡ !

Cả hai lại phát kinh lần này là tận lực.

Vù..

Vù..

Hà Tử Kiên vụt cau mày:

- Tuyết Nhạn Phi Trảo ! Nhị vị là người của Tuyết Nhạn Môn ở mãi tận Nhạn Môn Quan ? Dừng tay lại nào !

Và Hà Tử Kiên phát kinh chủ yếu đủ hóa giải những ngọn phi trảo của hai gã khát cái nộ.

Ầm ! Ầm !

Hai gã khát cái loạn choạng.

Một gã chọt nói :

- Thân thủ của y quá cao minh chúng ta không phải là đối thủ của y đâu, Mạnh đệ.

Gã thứ hai gào lên :

- Vẫn còn một kế nữa chúng ta chưa tiến hành. Lục huynh hãy giúp đệ một lần nữa thôi. Nào !

Cùng với tiếng gào gã thứ hai chọt phẩy tay làm cho lớp vân vụ nhờ nhờ trắng xuất hiện.

Ào...

Hà Tử Kiên lập tức hít một hơi thật dài trước khi để lớp vân vụ màu trắng bao phủ :

- Quả nhiên đây là Bạch Sa Vụ độc chất thường được Tuyết Nhạn Môn sử dụng. Nhị vị định lấy mạng tại hạ thật sao ? Vậy đừng trách tại hạ. Xem chừng !

Vù..

Ầm ! Ầm !

Tiếng chấn kinh không những làm cho lớp vân vụ nhờ nhờ trắng phải tan biến mà còn có thừa dư lực để đẩy bạt hai gã khát cái về phía sau.

Nhân đà bị chân lui khi ngã, gã khát cái thứ nhất lại hô thêm lần nữa :

- Gặp gió lớn rồi, Mạnh đệ ! Chạy mau !

Gã bỏ chạy, trong khi gã thứ hai cứ như người phát cuồng, lồng lộn lao vào Hà Tử Kiên :

- Lục huynh muốn chạy cứ chạy! Riêng đệ quyết phải liều mạng với kẻ thù. Đỡ ! Đỡ !

Vù..

Vù..

Một mình gã phát ra hai kinh như muốn chi trì cục diện hai vây một đứng với tình thế này giờ đã diễn ra.

Hà Tử Kiên tỏ ra giận dữ :

- Giữa ta và Tuyết Nhận Môn nào có thù oán gì ? Sao ngươi cứ khăng khăng liều mạng, lại còn không biết tự lượng sức ? Vậy là ngươi tự chuốc họa, không phải do ta ! Đỡ !

Ầm !

Hự !

Gã khát cái duy nhất còn lại vụt chạy lảo đảo như thuyền con gặp sóng to, chứng tỏ một mình gã tuyệt đối không phải là đối thủ của Hà Tử Kiên.

Tuy nhiên, như gã vừa nói, gã quyết tâm liều mạng, gã nhảy xổ vào Hà Tử Kiên :

- Tuy ngươi không có thù oán với bọn môn Tuyết Nhận, nhưng với Mạnh Đạt Nhân ta thì có. Hãy xem sở học đặc ý nhất của ta ! Đỡ !

Vù..

Hà Tử Kiên giật mình :

- Nói sao ? Huynh đây là...

Tuy đang giật mình nhưng do chiêu công của Mạnh Đạt Nhân đã ập đến nên Hà Tử Kiên đành theo bản năng phát kinh đỡ lại.

Ầm !

Hự !

Lần này vì quá kiệt lực sau vài ba chiêu đối lực không cân sức, Mạnh Đạt Nhân vừa học lên một tiếng liền đổ gục xuống hôn mê.

Phịch !

*

* *

Lúc tỉnh lại tuy xung quanh vẫn bị bóng đêm vây phủ nhưng Mạnh Đạt Nhân cũng nghe rõ tiếng Hà Tử Kiên đang bảm trình với một nhân vật nào đó. Và Hà Tử Kiên đang nói tiếp những gì y đang nói dở dang :

- Chuyện chỉ như thế. Không hiểu sao người của Mạnh gia lại cứ đề quyết hung thủ là gia phụ ? Có lẽ đó chính là nguyên nhân khiến đêm nay Mạnh Đạt Nhân kia bám theo thuộc hạ để báo thù.

Mạnh Đạt Nhân ngồi bật dậy :

- Người đừng nguy biện. Nếu không phải phụ thân người sát hại phụ mẫu ta có sao thì thể phụ mẫu ta lại xuất hiện ngay phía sau Hà gia ?

Hà Tử Kiên đang đứng đối diện với một nhân vật có vóc dáng nhỏ thó chột quay nhìn về phía Mạnh Đạt Nhân:

- Mạnh hiền huynh làm rồi ! Gia phụ tuyệt đối không phải là hung thủ sát hại...

Mạnh Đạt Nhân chồm người đứng lên và suýt bật ngã do nội thương vẫn chưa hề thuyên giảm.

- Chỉ có người làm chứ ta không làm. Bằng chứng năm năm trước lúc Mạnh gia tổ chức tang lễ cúng đàn cho phụ mẫu ta, phụ thân của người nếu không phải hung thủ sao thoát đầu bảo không đến nhưng sau đó lại bất ngờ xuất hiện ?

Hà Tử Kiên bước đến gần họ Mạnh nửa muốn đưa tay đỡ họ Mạnh nửa lại không dám:

- Về việc này, sau đó đệ có hỏi lại gia phụ. Người giải thích đó là người nghi ngờ khi thấy lễ cúng đàn sao không có bất kỳ vị hòa thượng nào được Mạnh gia mời đến cầu siêu ? Hóa ra gia phụ đã ngờ đúng và suýt nữa đệ đã vong mạng vì chất độc ngô công hòa vào mỹ tửu.

Mạnh Đạt Nhân cười cay đắng :

- Lần đó người không chết, càng chứng tỏ phụ thân người là kẻ có tâm địa độc ác. Thử hỏi, kẻ dụng độc là do đại cửu ta bày ra, nhị thúc ta nào có tội tình sao phụ thân người nhẫn tâm truy sát khiến nhị thúc ta đầu một nơi thân một nẻo ?

Hà Tử Kiên tái mặt :

- Mạnh nhị thúc đã chết ? Là do gia phụ sát hại ? Chính Mạnh hiền huynh tận mục sở thị ư ?

Mạnh Đạt Nhân phùng phùng lửa giận :

- Tuy ta không nhìn thấy, đó là điều may mắn cho ta, bằng không kẻ trảm thảo trừ căn của phụ thân người đâu dễ buông tha ta ? Nhưng vào lúc đó hung thủ còn ai khác ngoài phụ thân người kẻ đã ngang nhiên đe dọa sẽ thảm sát toàn bộ Mạnh Gia hai mươi mạng người ?

Hà Tử Kiên bối rối :

- Đó là lời gia phụ đe dọa lúc người nghĩ tính mạng đệ ắt phải mệnh chung. Nhưng sau đó đệ vẫn còn sống sờ sờ ra đây, gia phụ đâu lẽ nào gây ra chuyện tà đình ?

Mạnh Đạt Nhân hừ lạnh :

- Tay đã trót nhúng chàm, phụ thân người ngại gì việc gây ra thêm tai họa. Thôi, đủ rồi ! Người khỏi phải phí lời biện minh nữa. Ta học nghệ không tinh, ý niệm báo phục gia thù giờ đã thất bại, ta không hề hối tiếc nếu bị người lấy mạng. Bất quá, ha..ha..ha..., mười tám năm sau ta lại là một trang hảo hán, quyết tìm người và phụ thân người để báo thù. Ha... ha... ha....

Tràng cười cảm phần của Mạnh Đạt Nhân khiến Hà Tử Kiên dù cố trấn định nhưng vẫn cảm thấy lạnh khắp người.

Do đó Hà Tử Kiên chẳng còn lời lẽ nào để phản biện, để giải thích.

Y không nói thì nhân vật có vóc dáng nhỏ thó kia nói.

Thanh âm của nhân vật này vang lên khiến Mạnh Đạt Nhân ít nhiều cũng thấy tia hy vọng le lói xuất hiện.

Đầu tiên nhân vật nọ bảo :

- Mạnh Đạt Nhân ! Sẽ không ai lấy mạng ngươi đâu. Hơn thế nữa, bôn cung Địa Khuyết bấy lâu nay hành sự luôn quang minh chính đại. Nếu thật sự ngươi có oan khuất, nếu gia phụ Hà Tử Khiên thật sự có gây ra thảm họa này, bôn cung sẽ vì ngươi trả lại sự công bằng. Bởi vì bất kỳ ai đã là môn nhân bôn cung đều phải biết rõ một điều có công thì thường có tội phải bị xử trị. Còn bây giờ...

Nhân vật nọ chột đưa mặt nhìn vào khu rừng và bật hỏi :

- Quý hữu Cái Bang định xử trí việc này như thế nào ?

Đáp lại từ khu rừng có câu hỏi vang ra :

- Bôn bang chưa thể có chú ý nếu chưa biết quý cung định làm gì để trả lại sự công bằng cho gã họ Mạnh kia.

Nhân vật nhỏ thó kia lập tức đáp lại :

- Môn có môn quy gia có gia pháp. Nếu ở quý bang có một vị trưởng lão gọi là chấp pháp thì ở bôn cung cũng có một Hình Đường. Bôn hương chủ định giao việc này lại cho Tạ Bất Nghị hình đường đường chủ.

- Giao gã họ Mạnh hay giao cả Hà Tử Kiên môn nhân quý cung ?

Nhân vật kia cười nhẹ :

- Không chỉ giao Hà Tử Kiên mà phụ thân y dù đang ở mãi tận đâu đi nữa cũng sẽ được hình đường triệu hồi để tra xét. Quý hữu thấy thế nào ?

Từ trong khu rừng có tràng cười vang lên cùng với tràng cười là tiếng bước chân người đang từ từ xuất hiện :

- Cách xử trí của Chu huynh quả không hổ danh một cung Địa Khuyết luôn hành sự quang minh lỗi lạc. Dư Vi Hải này xin có lời bội phục Chu Nghiêm, hương chủ đệ nhất hương đường thuộc Ngoại Đường đệ nhị. Một nhân vật Cái Bang thực thụ xuất hiện. Đó là Dư Vi Hải nêu xét theo lời nói vừa hàm ý tự xưng.

Cạnh Dư Vi Hải là gã khật cái lóc nãy bỏ chạy.

Nhìn thấy gã Mạnh Đạt Nhân kinh nghi :

- Kia Lục huynh! Không phải Lục huynh đã bỏ chạy rồi sao?

Gã họ Lục cười như mèo :

- Kế của chúng ta đã hỏng từ đầu rồi. Việc giả dạng Cái Bang đã làm cho hành tung của chúng ta bại lộ. Mạnh đệ....

Dư Vi Hải chột lên tiếng :

- Một Tuyết Nhạn Môn vừa nhỏ vừa ở tận xa xôi dám mạo nhận để gây tai họa cho Cái Bang. Hai người có biết vì chuyện này có thể khiến Tuyết Nhạn Môn bị diệt hay không ?

Mạnh Đạt Nhân tái mặt :

- Kế giả dạng Cái Bang là do một mình ta nghĩ ra. Lỗi là của ta nếu có trừng phạt thì mình ta chịu. Mong tôn giá đại lượng chớ trút cho toàn bộ Tuyết Nhạn Môn.

Gã họ Lục lại la lên :

- Không phải ! Kế là kế của Lục Đường này. Lục mỗ chỉ muốn giúp nghĩa đệ Đạt Nhân, có gì xin cứ trách phạt Lục mỗ.

- Đâu phải riêng gì ngươi, Lục Đường ! Cả Mạnh Đạt Nhân kia cũng vậy, chờ sau khi Hình Đường Địa Khuyết Cung làm rõ chuyện thăm án kia, sẽ đến lượt bọn bang hỏi tội mạo nhận của họ Mạnh. Còn bây giờ ngươi chần chẫn sẽ bị xử trị trước.

Mạnh Đạt Nhân kêu to hơn :

- Xin chớ xử trị Lục huynh, Mạnh Đạt Nhân này là người có tội, chính Mạnh Đạt Nhân đã xúi giục lục huynh. Hãy cứ xét xử một mình Mạnh mỗ. Dư Vi Hải trợn mắt :

- Đây là lúc xử tội, nào phải luận công sao hai người lại tranh giành nhau phần có tội ? Nghe đây, theo bang quy của bọn môn kẻ nào mạo nhận đệ tử Cái bang, cố tình làm ô uế thanh danh bọn bang kẻ đó ắt khó toàn mạng. Hai người lập lại lần nữa xem là ai trong hai người bày ra kế này ? Hay là cả hai ? Hử ?

Mạnh Đạt Nhân đồng dục thừa nhận :

- Chỉ có một mình Mạnh mỗ thôi. Không liên quan gì đến Lục huynh càng không liên quan gì đến Tuyết Nhạn Môn.

Dư Vi Hải nhìn sang Lục Đường :

- Phần ngươi thì sao ? Ngươi có hay không có chủ xướng việc này ?

Chạm phải ánh mắt nhìn đầy sát khí của Dư Vi hải Lục Đường cúi đầu sợ sệt :

- Tuy do mỗ chủ xướng nhưng...

Dư Vi Hải gầm lên :

- Là ngươi ?

Lục Đường sợ đến co rúm người.

Thấy vậy Mạnh Đạt Nhân vội huyền thuyên :

- Sao Lục huynh mau quên như vậy ? Là do đệ đầu tiên chủ xướng nào phải do Lục huynh ? Lục huynh còn nhớ không đệ đã nhân lúc huynh ngà ngà say để đệ xuất việc này nhờ huynh tiếp trợ. Nay chuyện đã bất thành đệ đâu nhẫn tâm trút tội cho Lục huynh. Quân tử dám làm dám chịu, đệ là người như thế đâu như họ Hà không dám nhận những gì đã gây ra ?

Hà Tử Kiên bất bình kêu lên :

- Hà gia không có hạng người như thế !

Mạnh Đạt Nhân quắc mắt nhìn Hà Tử Kiên :

- Nếu ta nói không đúng thì ngươi hãy chứng minh điều đó. Bằng không ngươi đừng lên tiếng xen vào.

Vẫn với nét mặt hậm hực, Mạnh Đạt Quân nhìn Dư Vi Hải nói :

- Những gì cần nói mỗ đã nói xong. Chỉ cần Địa Khuyết Cung trả lại công bằng cho Mạnh mỗ, đừng nói gì phải chết vì bị Cái Bang xử trí có chết bằng cách nào đi nữa Mạnh mỗ cũng cam tâm. Xin hãy buông tha cho Lục Đường và đừng nghĩ sai cho Tuyết Nhạn Môn.

Dư Vi hải cười nhạt, nhìn Lục Đường :

- Ngươi nghĩ sao ? Ta muốn nghe lời đáp của ngươi lần nữa.

Lục Đường càng cúi thấp đầu hơn :

- Mạnh Đạt Nhân đã nói cả rồi. Lục mỗ đâu còn gì nói nữa.

Dư Vi Hải lại quát :

- Nhưng ta vẫn muốn ngươi tự miệng nói ra, rằng việc mạo nhận này là không phải do ngươi chủ xướng. Thế nào ?

Lục Đường kinh tâm, ngẩng đầu lên nhìn Mạnh Đạt Nhân. Sau đó y đáp thật khẽ :

- Là do Mạnh Đạt Nhân chủ xướng.

Dù nói rất khẽ nhưng hầu như mọi người đều trông đợi lời nói này của y nên ai ai cũng có thể nghe rất rõ, cũng có thể biết y vừa nói gì.

Bởi lúc đó có một thoáng hụt hẫng bỗng xuất hiện trong ánh mắt Mạnh Đạt Nhân.

Tuy vậy khi nghe Dư Vi Hải lên tiếng ánh mắt của Mạnh Đạt Nhân vụt lên ánh mắt vui mừng.

Dư Vi Hải vừa buông tha Lục Đường vừa bật cười :

- Nếu là vậy, ta không gây khó dễ cho ngươi. Đi đi ! Và nhớ rằng đừng bao giờ tái phạm.

Được tha, Lục Đường tuy không rớt rít đa tạ hoặc hỏi hả bỏ chạy như người đáng lẽ chết nay tình cờ tìm lại được mạng sống nhưng cách y bỏ đi, đầu cúi gằm, không nhìn ai, cũng không nói với ai lời nào, cũng đủ biết dù được tha nhưng tâm trạng của y vẫn cứ nặng nề khó tả.

Chờ y đi khuất, Chu Nghiêm hương chủ đệ nhất đường Địa Khuyết Cung chọt lên tiếng :

- Trăm nghe không bằng một thấy dùng uy đức trị người như Cái bang vừa làm dù không kiến hiệu bằng người khác dùng uy vũ nhưng ít ra cách của Cái Bang vẫn lưu lại trong lòng mọi người ít nhiều ngưỡng mộ. Chu mỗ thật sự bội phục Dư Vi Hải huynh.

Dư Vi Hải mỉm cười :

- Chu Nghiêm huynh chỉ quá khen. Lục Đường, y là kẻ nói dối, tuy thế nhìn y bỏ đi lòng đầy ân hận mỗ nghĩ, sau này nhất định y sẽ không bao giờ tái phạm. Đạt được kết quả này, như Chu huynh đã thấy đó vẫn hơn là mạnh tay xử trí vì chưa ắt đạt được kết quả tương tự.

Đoạn Dư Vi Hải nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Người thật sự có khí phách ! Tuy chưa biết chuyện của người là thật hay là bịa nhưng đó vẫn là nhận định đầu tiên của ta về người. Hãy ghi nhớ cho rõ, giữa khí phách can trường và thái độ khăng khăng vu khống cho người vẫn có sự khác biệt. Và từ sự khác biệt này sẽ dẫn đến hai nẻo chính tà hữu biệt. Lời ta nói đã hết. Nếu sau này có duyên hẹn gặp lại. Và sau khi vòng tay cúi chào Chu Nghiêm Dư Vi hải chỉ trong thoáng chốc bỏ đi biệt dạng.

Còn lại Chu Nghiêm với nan đề khó giải quyết y vẫy tay :

- Hãy theo ta hồi cung, mọi việc sẽ do hình đường phân xử.

Hà Tử Kiên và Mạnh Đạt Nhân buồn bã bước theo.

Ngay khi bọn họ ba người khuất dạng Dư Vi Hải chợt xuất hiện trở lại.

Và lần này cạnh Dư Vi Hải lại có thêm một nhân vật khác.

Chính nhân vật này với giọng nói của người niên kỷ đã quá ngũ tuần đã phát thoại trước :

- Người nghĩ sao Dư Vi Hải ?

Dư Vi Hải nghiêm giọng :

- Nghĩ về Mạnh Đạt Nhân ư, trường lão ? Gã là người có khí tiết, đáng khâm phục !

Trong bóng đêm vị trường lão nhe răng cười :

- Người không thể nhìn xa trông rộng hơn tính khí con người ư ? Là ta muôn hỏi người về Địa Khuyết Cung. Họ là chính hay là tà hay chỉ dùng cái chính che đậy cái tà ?

Dư Vi Hải hoang mang :

- Địa Khuyết Cung ngay từ đầu xuất hiện là đã đối đầu với Thần Môn.

Thần Môn có dã tâm ai ai cũng rõ. Vậy Địa Khuyết Cung nếu có tà tâm sao lại chọn biện pháp đối đầu như chúng ta đều biết ?

Vị trường lão chép miệng :

- Khắp giang hồ đâu đâu cũng có thủ đoạn. Chỉ có nhận định của người không đủ tinh tường rất dễ nhầm lẫn. Cứ như Địa Khuyết Cung mà nói ta hỏi người, cung chủ Địa Khuyết Cung là ai người biết chưa ? Xuất xứ lai lịch của y như thế nào, người đã tỏ tường chưa ? Còn nữa không sớm không muộn ngay sau khi Thần Môn sau gần năm mươi năm thoái ẩn giang hồ bỗng xuất hiện với chủ trương hoàn toàn ngược lại những gì mọi người từng biết về Thần Môn, thì Địa Khuyết Cung cũng xuất đầu lộ diện. Đâu là chính đâu là tà, người có thể nhận định được chăng ?

Ngừng một lúc có lẽ để ngẫm nghĩ kỹ hơn, vị trường lão tiếp tục đọc thoại :

- Nếu ta nhớ không lầm, Thần Môn đã tồn tại xấp xỉ hai trăm năm dư. Và chủ trương của họ lúc nào cũng phò chính diệt tà. Thế sao lần này họ lại chủ trương đi ngược lại ? Vậy trong hành vi tà của họ có chút hàm ý nào là chánh tông không ? Nếu thật sự là có thì cái chánh của Địa Khuyết Cung ai dám bảo đảm không có niệmy tà vậy ? A...! Có thể bảo đây là lúc giang hồ

lâm vào cảnh đảo điên, điên đảo, chánh tà lẫn lộn, giả thực nan phân. Không riêng gì người hoặc không riêng gì bản bang bất cứ ai nếu có chút ưu tư về chính nghĩa cần phải hết sức tỉnh táo, đừng để những gì xảy ra trước mặt đánh lừa nhận thức. Đừng vội kết luận kẻ đó là tà khi nhìn thấy họ có hành vi tội ác. Ngược lại đừng vội tán tụng một ai đó là chánh nhân quân tử khi nhìn thấy người đó có hành vi lỗi lạc đúng bậc quân tử. Người có hiểu chút nào về lời ta vừa nói không ?

Dư Vi Hải gượng cười :

- Thấy chánh đừng cho là chánh, thấy tà đừng cho là tà, lời của trưởng lão khiến cho đệ tử thêm mơ hồ.

Vị trưởng lão gật đầu :

- Mơ hồ rồi sẽ hết mơ hồ. Cũng như gã Lục Đường lúc nãy chẳng hạn. Gã có xuất xứ từ Tuyết Nhạn Môn, một môn phái vừa kém thanh thế vừa không phân biệt nổi họ là chánh hay tà. Tuy nhiên, chính thái độ ân hận của gã lúc bỏ đi đủ cho thấy gã là người biết phục thiện. Vậy giả như trước kia gã là tà thì từ bây giờ về sau, một khi gã đã phục thiện, gã sẽ biến thành chánh. Tương tự kẻ có khí tiết như Mạnh Đạt Nhân ai bảo đảm sau này gã không vì cảm phần sẽ trở nên mù quáng và tự vượt qua lần ranh phân biệt chánh tà từ lúc nào không hề hay ? Do vậy người chớ vội khen tặng gã, ngưỡng mộ gã.

Dư Vi Hải đưa tay gãi đầu :

- Cũng may, Mạnh Đạt Nhân chỉ là hạng vô danh tiểu tốt. Ý niệm của gã cũng chỉ bỏ hẹp trong phạm vi báo phục gia thù và chuyện này rồi sẽ được Địa Khuyết Cung xử trí minh bạch.

Vị trưởng lão bật cười :

- Người lâm rồi và người lâm vì cái nhìn của người quá ư hạn hẹp. Để xem lời ta đoán có đúng hay không nha ? Giả như Địa Khuyết Cung tuy hiện giờ là chánh nhưng thực sự lại là có tà tâm, chuyện của Mạnh Đạt Nhân rồi sẽ không được Địa Khuyết Cung xử trí ôn hoà, chuyện gì sau đó sẽ xảy ra ? Và một người có khí tiết như họ Mạnh khi bản thân bị dồn ép khi nỗi oan khiên càng lúc càng thêm oan khiên, gã có chịu khuất phục không ? Còn nữa, qua câu chuyện đã xảy ra tại Mạnh gia ta mơ hồ có cảm nhận tuy đó là chuyện nhỏ nhưng không hề nhỏ. Vậy đó một lần nữa ta lập lại, đây không phải là lúc khó phân biệt thực hư, khó phân biệt chánh tà và cũng khó phân biệt đâu là trọng đâu là khinh.

Và vị trưởng lão chợt nhìn Dư Vi Hải và nghiêm giọng :

- Vì người đang có thân phận một Hoa Cái sẽ tiếp nhận cương vị bang chủ nay mai nếu lão bang chủ hiện giờ chẳng may gặp phải mệnh hệ gì ta nghĩ người nên làm quen dần với cách nghĩ của ta hiện nay. Đồng thời, người cũng nên có thái độ thích hợp ngay từ bây giờ thì hơn.

Dư Vi Hải động tâm :

- Trưởng lão muốn đệ tử phải làm gì bây giờ ?

Vị trưởng lão nghiêng đầu, phụ nhĩ một hồi lâu vào tai Dư Vi Hải.
 Ngay sau khi nghe xong, Dư Vi Hải nhăn mặt :

- Có cần phải nghiêm trọng như thế không, trưởng lão ?

Vị trưởng lão nghiêm trọng :

- Nhất cử lưỡng tiện, cùng một lúc được luôn hai việc, ngươi còn chần chừ gì nữa? Dư Vi Hải càng thêm nhăn nhó :

- Nhưng chưa gì đã vận dụng Phi Cấp Truyền Thư chỉ được dùng trong tình thế khẩn cấp, đệ tử e lão bang chủ...

Vị trưởng lão chép miệng :

- Nếu bang chủ có trách tự ta sẽ giải thích mọi hậu quả do ta đảm nhận. Không đủ quyết đoán như ngươi sau này còn trông mong gì điều động toàn thể bang chúng nhờ gặp khi khẩn cấp ?

Dư Vi Hải khẽ hít một cái :

- Xét về cá nhân họ Mạnh thì đây chỉ là một tiểu tiết không đáng kể. Nhưng nếu xét về đại cục như lời trưởng lão vừa diễn giải thì đệ tử nghĩ... Được rồi ! Đệ tử cũng liề nghe lời trưởng lão một phen. Đành chịu lão bang chủ bắt tội sau này vậy.

Vị trưởng lão mỉm cười rồi nhẹ nhàng lao mắt hút vào bóng đêm.

Đến lúc Dư Vi Hải mới chậm rãi chui vào khu rừng.

Sau một lúc thực hiện những hành vi kín đáo, Dư Vi Hải tuân tự ném lên cao năm cánh chim câu.

Được trả về khoảng không bao la, lũ chim sâu sau khi lượn một vòng rộng lập tức bay về năm hướng khác nhau.

Nhìn năm cánh chim câu bay khuất mắt, Dư Vi Hải len lén thở dài và lặng lẽ lui đi.

*

* *

Giữa bóng tối âm u, một cánh tay mơ hồ cất lên. Đẻ từ đó một hòn đá nhỏ xé gió lao vút lên cao.

Viu...

Hòn đá bay đi không phải không có chủ đích.

Bộp !

Từ khoảng không bao la một cánh chim câu chọt lão đảo và chao nghiêng dần cho đến lúc chạm đất.

Chủ nhân của cánh tay mơ hồ lúc nãy lập tức nhặt cánh chim câu lên.

Một lông trúc nhỏ được buộc chặt vào chân chim.

Cũng cánh tay đó nhẹ nhàng trút từ trong ống trúc ra một mảnh giấy nhỏ cuộn tròn.

Cũng như thân thủ của nhân cánh tay, mục lục người này quá ư tinh tường có thể xem rõ từng tự dạng có trên mảnh giấy.

Đọc xong, nhân vật nọ cuộn mảnh giấy trở lại vào lóng trúc.
Tiếp đó sau khi ấp ủ một lúc khá lâu cánh chim câu trong lòng bàn tay,
nhân vật này ném trả cánh chim câu lên bầu trời.
Cánh chim cứ thế tiếp tục cuộc hành trình vừa bị tạm thời gián đoạn.
Và nhân vật nọ xoay người mắt hút.
Chuyện cũng xảy ra tương tự cho bốn con chim câu còn lại. Và mãi sau
này Dư Vi Hải mới được mọi người bẩm báo. Khi đó chuyện đã quá muộn.

Hết chương 3